

[Knud Kristensen.]

De Oplysninger, som Udenrigsministeren fremkom med angaaende Tyskernes Villighed til at købe Varer hos os, kunde jeg ikke forstaa anderledes, end at naar de vægrede sig ved at aftage det, som vi foreslog at afsætte, var det ud fra den Betragtning, at de ikke ansaa det for muligt for os at aftage en tilsvarende Varemængde, at de i Virkeligheden ikke var uvillige til at aftage vore Varer, men at de var stærkt i Tvivl om, at vi kunde gøre Gengæld. Jeg maa saa meget mere forstaa det saaledes, som en anden Udtalelse af Udenrigsministeren støttede denne Opfattelse, idet han sagde, hvad vi sikkert alle ved, i hvert Fald har hørt noget om, at det, der var Betingelsen for vor Afsætning i det følgende Kvartal, var vort Indkøb i Tyskland i det første Kvartal uden nogen Begrænsning. Ministeren brugte det Udtryk, at om det skulde være mere, end der var aftalt, ahang af, om vi købte mere. Jeg opfattede dette Svar saaledes, at der ingen Grænse er opad, og dermed kan man fastslaa, at Tyskerne er villige til at købe alt det, som vi vil sælge, paa Betingelse af, at vi køber lige saa meget igen hos dem.

Endelig vil jeg gerne spørge Udenrigsministeren, om man nu ogsaa har tilrettelagt Samhandelen med Tyskland paa en saadan Maade, at vi har den største Sandsynlighed for at kunne gøre de størst mulige Indkøb i Tyskland. Der er baade fra Udvalget og fra anden Side fremført en efter mit Skøn berettiget Kritik over den Udstedelse af Valutaattester paa Tyskland, som hidtil har fundet Sted.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det er rigtigt — og det har jeg ogsaa sagt før —, at Betingelsen fra tysk Side for at gaa op over det Beløb, for hvilket vi solgte i Fjor, er dette, at vi for vort Vedkommende er i Stand til at købe af de Varer, Tyskland kan levere, mere end vi købte i Fjor. Tyskerne har imidlertid under Forhandlingerne sagt, at de var sikre paa, at vi ikke kunde købe i et saadant Omfang, som forudsattes ved de Forslag, der var fremført, ved de omtalte 88 Millioner. Det er ikke en Tvivl, det er en fuldkommen given Opfattelse fra tysk Side, at dette i Praksis ikke vil være muligt, og derfor har de blankt nægtet at tage dette som Udgangspunkt for første Kvartal. Dermed er det, at man ved store Anstrengelser er blevet i Stand til at bringe dem op til 70 Mill. Kr., men ikke en Smule mere.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kan anvise nogen Vej til at bibringe Tysk-

land den Overbevisning, at vi er i Stand til at købe mere. Jeg tror, at der kun findes een Vej dertil, nemlig at Staten paatager sig alle Købene og angiver det Omfang, i hvilket der skal købes, med andre Ord, at man indfører en storstilet Statshandel i Danmark. Saa længe der ikke sker noget, der paa anden Maade kan bringe den absolutte Sikkerhed, maa man bygge paa det, som blev hævdet fra tysk Side, at Erfaringen maa vise, hvor langt vi kan komme.

Denne Erfaring er vi i Færd med at gøre. Selve Salget i første Kvartal fra Tyskland til Danmark er ikke det, der er Udgangspunkt for næste Kvartal, det er derimod Indbetalingerne paa Udligningskontoen, og disse Indbetalinger afhænger vel for første Kvartals Vedkommende fuldt saa meget af vore Indkøb i Slutningen af Aaret 1936 som af Indkøbene i Begyndelsen af 1937. Indkøbene var i Slutningen af 1936 meget store, og derfor vil der formentlig komme i hvert Fald betydelige Indbetalinger paa Kontoen, og det er disse, der er Udgangspunktet. Med Hensyn til, hvor store Køb der derefter kan foregaa i 1937 — og det første Kvartals Køb vil blive af meget afgørende Betydning for Udviklingen i Aarets følgende Kvartaler —, kan intet i Øjeblikket forudses.

Det ærede Medlem spurgte, om Valutaattestudstedelsen var saaledes tilrettelagt, at den skabte den størst mulige Sandsynlighed for betydelige Køb. Jeg kan svare dertil, at det er den. Den er tilrettelagt efter indgaaende Forhandling mellem danske og tyske Repræsentanter med det Formaal for Øje at opnaa den størst mulige Udnyttelsessandsynlighed, og Attesterne er udstedt i Overensstemmelse med det saalades tilvejebragte Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller opfordrede, uanset de omfattende Forhandlinger, der allerede finder Sted mellem de nordiske Stater paa økonomisk Omraade, til at foretage en særlig Drøftelse i Forbindelse med den forestaaende Konference, forstod jeg. I denne forestaaende Konference vil jo Repræsentanter for de nordiske Stater deltage. Jeg tror ikke, at det, som Forholdene ligger, er muligt at begrænse en saadan Forhandling, hvis den skal være særlig nordisk, til Danmark, Sverige og Norge. Jeg tror, det er afgjort givet, at man fra anden Side vil kræve — og jeg kan heller ikke se andet, end at vi maatte ønske det — Finlands Deltagelse. Men noget andet er, at jeg ikke har nogen som helst Mening om, hvorledes man vil